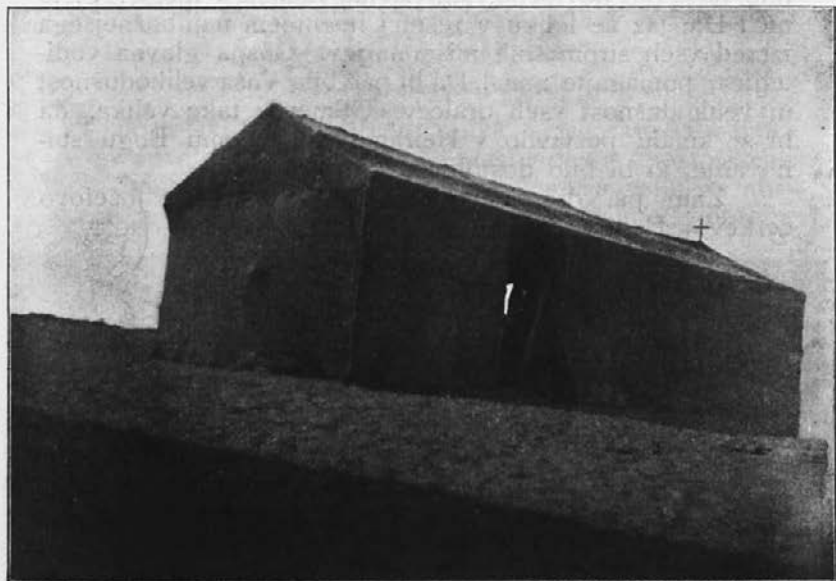

Kapelica v Heiragabis (Nemška južno-zapadna Afrika).

Mrvico za Jožefovo cerkev, ako vam je ljubo!

S to prošnjo se obračamo posebno na vse »Jožefe« in »Jožefine« našega dragega čitateljskega kroga, ki bi radi počastili svojega velikega priprošnjika, svetega Jožefa, na dan »Varstva sv. Jožefa« (2. velikega travna).

V Št. Jožefevem misijonu Heiragabis v nemški južno-zahodni Afriki je prebival naš Gospod in Zveličar v zgorajšnji »zagatni kapeli«, ki je bila v resnici postavljena iz plank in vreč. Misijonar o. Andrej Auner, ki nam je poslal fotografijo, nam piše: »Hudo mi je pri mojem duhovniškem srcu, ker mi ni mogoče, da bi sezidal našemu Gospodu dostojnejše stanovanje. Vsakikrat, kadar zagledam našo »zagatno kapelo«, pravim sam pri sebi: »Oh, kdo mi bo pač pomagal, da postavim svetemu Jožefu cerkev, če tudi ne lepo cerkev, pa vsaj lepšo kakor je ta kapela iz vreč!« Seveda sem si prihranil nekaj malega, da lahko nabavim opeke, a odkod naj vzamem denar za

vse drugo: za les, cink, vožnjo, za delavce? In kadar bi bilo poslopje dovršeno, kaj pa naj denem v njega? Čisto nič! Da, jaz se lahko v resnici imenujem najubožnejšega izmed vseh siromašnih misijonarjev. Gospa glavna voditeljica, pomagajte nam! Da bi pač bila Vaša velikodušnost in velikodušnost vseh bralcev »Odmeva« tako velika, da bi se kmalu postavilo v Heiragabisu ljubelemu Bogu stanovanje, ki bi bilo dostojnejše.»

Žato pa, dragi čitatelji: »Mrvico za št. Jožefovo cerkev v Heiragabisu, ako vam je ljubo!«

Državno tajništvo Nj. Svetosti.

Št. 34.872.

V Vatikanu, 15. jan. 1909.

Vaše preblagorodje!

Brž sem izročil sv. Očetu zvezke »Odmeva iz Afrike« in »Male afriške knjižnice«, katere je izdala družba sv. Petra Klaverja v pretečenem letu in Nj. Svetost mi je naročila, da Vam izrečem zahvalo za ta dokaz otroškega spoštovanja.

Nj. Svetost želi, da bi prospevalo Vaše požrtvovalno delovanje v prid afriškim misijonom in podeli prav iz srca apostolski blagoslov vsem udom in dobrotnikom Vaše družbe kot zastavo najboljšega nebeškega blagoslova.

Sprejmi Vaše preblagorodje zahvalo za poklonjeni mi zvezek in izraze moje naklonjenosti v Gospodu.

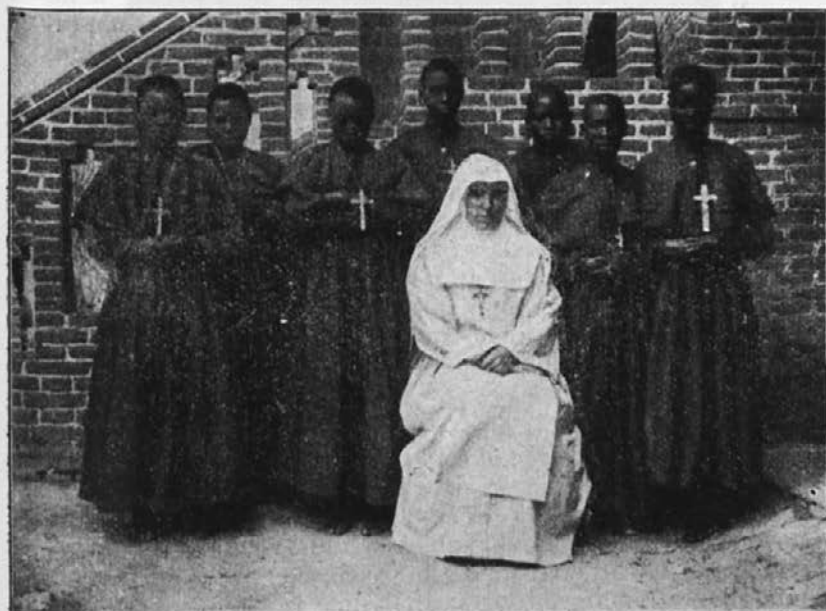
Gospej grofici
M. Th. Ledóchowska,
glavna voditeljica družbe sv. Petra
Klaverja, Rim.

R. Card. Merry del Val.

Nekaj posameznosti o misijonu ob Tanganjiki.

Piše msgr. Lechapetois.

Apostolski vikarijat Tanganjika se je zato tako imenoval, ker se je sodna oblast prvega apostolskega vikarja razprostirala čez vsa obrežja velikega afriškega jezera, imenovanega Tanganjika. Dandanesobsega

Bela sestra s črnimi novicinjami.

samo zahodno obrežje tega jezera v širini 300 do 400 km v notranjost dežele.

1. Jezero.

Mogoče bo čitatelje »Odmeva iz Afrike« zanimalo, ako slišijo najprvo nekaj malega o našem lepem jezeru, ki je v resnici pravo morje, ker meri 600 km v dolžini in 50 do 60 km v širini. Kakor morje ima tudi ono svoje toke, svoje nevihte in skoro brezumno globočino. Voda je sladka in čista, bogata na ribah najrazličnejših vrst, katerih je okoli sto. Kakor v vseh afriških jezerih, tako

mrgoli tudi tukaj vse polno krokodilov in povodnih konjev. Posebno lepoto dajejo tanganiškemu jezeru njegovi globoki zalivi, njegovi številni, lični otoki in visoki bregovi, ki ga obdajajo in ki so na mnogih mestih pokriti s prekrasnimi gozdovi.

2. Prebivalstvo.

Prebivalstvo pripada skoraj brez izjeme rodu Bantu z grobimi oblikami, ki so lastne pravim zamorcem. Sicer so tukaj vsi tipi več ali manj mešani med seboj, a ne zgodi se redko, da se naleti na bolj vitke oblike in pravilnejše poteze pri tako imenovanem Bahima-plemenu.

Čeravno niso naši tanganiški zamorci omikani, vendar tudi niso tako zelo divji, kakor se misli. Poljedelci so in razumejo s svojim delom privabiti iz tal bogatega in različnega živeža; sorgo, koruzo, eleuzine, maniok, patate, bob, grah, česen, buče i. t. d. Redijo tudi ovce, koze, perutnino, golobe in celo krave, vsaj pri nekterih poglavarjih. Na jezerskih obrežjih se pečajo razun poljedelstva tudi z obrnitjo in z ribjim lovom ter se kažejo jako spretni v izdelovanju mrež in vsakovrstnega drugega lovskega orodja za ribe. Na hribih in planinah nadomeštuje lov na divjačino ribji lov, v katerem se še bolj odlikujejo ko v prvem.

Izmed moških razume vsak sam, brez druge pomoči, si sezidati hišo, namreč okroglo kočo, ki je dosti pripravna za stanovanje, tu in tam ji celo ne manjka kakega sijaja.

Skoraj vse žene razumejo oblikovati in žgati lončeno posodo, ki tvori njihovo kuhinjsko opravilo. Tudi s kovaštvom se okvarjajo v mnogih vaseh, ker se podeduje v mnogih rodbinah od očeta na sina iz davno preteklih časov. Iz železnate kovine izdelujejo različno orodje: sekire, sulice, pušice, kopje za lov na povodne konje, trnke s kljuko za velike ribe in pred vsem motike za poljedelstvo. Končno so nekateri rodovi, n. pr. Rukva-rod, kjer bi mlad mož, predno se je začelo uvažati evropsko blago tje, ne bil našel neveste, če ni znal presti bombaža in sam tkati obleke.

Vse to bo, kakor mislim, zadostovalo, da se pokaže, da niso naši zamorci nikake spopolnjene opice, ampak razumna bitja, in njihov razum je, če tudi ne olikan, vendar ravno takšne kakovosti kakor naš.

Kar hočem povedati o našem misijonskem delovanju, občitateljem dokazalo, da se da vse te narode izobraziti

v kristjane, ki so v stanu, Boga spoznati, ga ljubiti in mu služiti.

3. Misijonsko delovanje.

Leta 1879 so dospeli semkaj prvi tanganjiški misijonarji, ki jih je poslal kardinal Lavigerie (Lavižeri). V

Adolfsina Unda, prejšnja kraljica od Ufipa (Tanganjika), sedaj prva črna novicinja pri belih sestrah.

začetku je bilo njihovo delo, kar se lahko misli, neizrečeno težko in trudapolno. Celih prvih deset ali dvanajst let so jih neprestano nadlegovali sovražni arabski trgovci s sužnji, katerim so bili misijonarji kot nepoklicane priče njihove ostudne trgovine trn v peti. Zaradi njihove sov-

raznosti so bili prisiljeni, sčasoma zapustiti skoraj vse postaje, katere so poskušali ustanoviti na obrežju jezera. Tri izmed njih so grozovito umorili, mnogo drugih je podleglo nezdravemu podnebjju in pomankanju, ki so ga morali prenašati v onih deželah, ki so bile takrat še tako malo v zvezi z omikanim svetom.

Ti junaški boritelji so položili temelj k poslopju, pod katerim bi naj večina našla svoj grob. Okopavali so zemljo, sjali ter tako pripravljali žetev. Za njimi so prišli drugi, o katerih je pisano: »Glej, jaz sem vas poslal žet, česar niste sejali; drugi so obdelali in vi ste stopili v njihovo delo.« (Jan. IV. 38.) Dandanes šteje misijon v Tanganjiki (drugih misijonov na severu, jugu in vzhodu tukaj ne omenjam): 11 postaj očetov, 3 postaje belih sester, 50 postaj katehistov, ki so obenem učitelji, približno 5000 novokrščencev in nad 8000 katehumenov. Šol imamo 82 s 5000 otroci, dečki in deklicami.

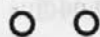
Da bi si vzgajili učiteljev-katehistov, smo ustanovili normalno šolo, katero vodijo trije misijonarji. Šola šteje sedaj 70 učencev, ki so jih izbrali izmed najbolj nadarjenih in najpobožnejših otrok različnih postaj. Ta šola je obenem tudi početek prihodnjega majhnega semenišča. Okoli deset dečkov je že izreklo željo postati duhovniki ter so se pričeli učiti latinščine.

Slednjič, da se izpopolni izobrazba mladih kristjanskih občin ob Tanganjiki, je Bog poklical nekatere duše v svojo posebno službo. Nekatere mlade kristjanke je tako ganilo lepo in zaslužljivo življenje naših belih sester, da so sklenile, jih posnemati in se njim jednako z izvrševanjem krščanskih čednosti posvetiti izpreobrnjenju svojih rojakinj, žen in deklic. Sedem izmed njih je pričelo pod vodstvom bele sestre pravi novicijat; večje število želi slediti njihovemu zgledu.

Dobra volja teh prihodnjih redovnic in resno prizadevanje, da bi se izobrazile za to, za njih tako novo in izvanredno življenje, nam daje upati, da bodo sčasoma misijonu v veliko pomoč. Brez dvoma ne bodo nikdar dosegle opreznosti in spretnosti, kakor tudi popolnosti v čednosti, ki se lahko pričakuje od evropskih redovnic. Toda one imajo to neizpodbitno prednost, ker so zavarovane zoper smrtonosno podnebje in ker znajo popolnoma deželni jezik kakor tudi vse šege in navade svojih rojakov.

Zato smemo upati, da bo napravil njihov zgled na domače žene večji vtis in jih bo bolj nagibal k posnemanju.

Opomba uredništva: Želeti je samo, da se čitatelji »Odmeva iz Afrike« zanimajo za te črne sestre in da jedno ali drugo eventualno pohčeriijo. Stroški za vzdrževanje jedne take sestre znašajo okoli 100 K na leto. In koliko dobrega bi se storilo s temi 100 K.

Misijonski dopisi.

Bagamoyo.

(Očetje od sv. Duha.) Nekaj o potujoči gori.

Pismo ó. Schaegelera iz Rombo z dne 5. rožnika 1908.

Majhen kos jako obsežnega zemeljskega površja Afrike ima od nekoliko let sem to posebno prednost, da je tam vrhunec vseh želja, po katerih hrepeni človek. Je pa to Kilimandscharo, od starih preiskovavcev imenovan »mesečna gora« ali »potujoča gora«. Ta velikan je pokrit z večnim snegom in leži skoraj na tečaju. Izletniki, poljedelci, misijonarji po vrsti dohajajo, da bi se naselili ob njegovem pobočju; zdelo se je, kakor bi se hoteli polastiti te čudovite gore v naskoku.

Če zagleda človek ob solnčnem vzhodu lepo kupolo Kibo, kako strmi v oblake, ki tvorijo tako rekoč venec okoli nje, če opazuje njeno svetlo, skoraj čarovito kupolo, tedaj razume, zakaj so tukajšnji črnici dali gori ime »hiša božja«.

Pa kakšna hiša božja je to! Na njegovem vznožju stane prebivalstvo, ki je nadarjeno in hrabro, pa tudi žalibog udano vsem strastem, ki so vsem črnim narodom skupne. Od več stranij so došli misijonarji; protestanti so pridobili že veliko število ljudi, katero se množi z vsakim letom. Tudi mi nismo držali rok križem. Dve postaji, katerih vsaka šteje več ko 1000 kristjanov, ste precej tal spodmaknile paganstvu na južni in vzhodni strani gore. Ste pa to postaji Kilema in Kiboscho s svojimi podružnicami Kirwa, Marangu in Uru. Zahodno pobočje se je nekaj zanemarilo, ker manjka tam vode. Prebivalstvo te strani se je po pravici smatralo za divje in kot takšno, ki je na najnižji stopinji omike, ki se spravi celo na človeka in ga požre, če ga tare lakota. Saj pa je tudi ravnó tisto pleme, v katerem se še pretaka nekaj krvi razkričanega rodu Massai, ki so si domišljevali, da bodo uničili vse Evropejce.

In ravno med tem narodom so se naši misijonarji naselili pred nekaterimi leti; postaja je dobila ime Rambo. Smrtne grožnje proti misijonarjem, navidezno nepremostljive zapreke šestnajsterih poglavarjev, ki so grozno gospodarili v deželi in so se po pravici bali, da bi se njihov vpliv zmanjšal, težave, ki jih je delalo ljudstvo, kateremu bi moralo biti veliko na tem ležeče, da bi nas podpirali, težkoče prometa, katere povzročujejo mnogi strmi in globoki jarki in katerih je na pobočju vse polno, nič ni misijonarjev odvrnilo od njihovega podjetja.

Rombo ima sedaj 300 kristjanov, pri katerih bi si pač rad včasih osvojil zopet stari paganski duh to, kar je moral odstopiti krščanski krotkosti. Ima že začasno cerkev, kamor zahaja več ko 1500 paganskih otrok, da se udeležuje naše božje službe; ima že tudi podstavno zidovje kamenite cerkve, ki se bo lahko branila, da je ne bodo uničile bele mravlje.

Toda protestanti stoje pred vratmi. Vsaj eden del obširnega Rombo misijona bi radi dobili v svojo last; po Uzeriju se jim cediyo sline. Bo-li Rombo dovolil krivoverstvu, da se vgnezdi tam, kjer smo mi v potu svojega obraza vsejali prvo seme krščanstva? Ne, to se ne sme zgoditi! — Edino sredstvo, ustaviti se po robu grozeči nevarnosti, je, da se naselimo sredi zatiranega ljudstva, in da pozidamo tam podružnico s cerkvijo, s stanovanjem za duhovnika in z drugimi potrebnimi poslopji. Mi smo na delu, toda na našo nesrečo nam primanjkuje vsega, razun malo dobre volje. Lahko bi postavili cerkev, če bi imeli dosti sredstev, da bi plačali delavce. In če bo cerkev sezidana, ne bomo imeli v njej niti harmonija, niti zvona, niti ciborija, niti kadilnice.

In vendar ne moremo in nečemo dovoliti krivoverstvu, da bi se utrdilo v tej deželi. V ta namen smo že prenehali z zidavo cerkve v Rombu in smo napeli vse moči, da bi odvrnili od Uzerija pretečo nevarnost. Toda kaj premoremo mi s svojimi pičlimi denarnimi sredstvi?

Nadaljevali bomo v zaupanju na velikodušnost svojih sovornikov. Kilimandscharo se imenuje »hiša božja«. To mora tudi postati, naj velja, kar hoče. Cela vzhodna stran te čudovite gore je naša in mi jo hočemo ohraniti celo, da jo pridobimo za Kristusa.

Da to dosežemo, je treba moliti, da sprosimo za svoje črnice obilnih milosti. Nadalje rabimo to, kar se imenuje splošno glavni nagib za vojsko, in potem še tisoč stvari, ki jih potrebujemo, ako hočemo ustanoviti novo postajo.

Kako je razdelila družba sv. Petra Klaverja misijonske doneske iz leta 1908.*

Družba	Vikarijat ali prefektura		Skupni znesek Kron
Beli očetje Lavigerie	Apost. vik. Sahara	5.878:10	
	Apost. vik. Zg. Kongo	1.663:87	
	Apost. vik. Zgornja-Viktorija- Nyanza	7.149:41	
	Apost. vik. Južna-Viktorija- Nyanza	1.537:94	
	Apost. vik. v Unyanyembe . . .	6.597:77	
	Apost. vik. Nyassa	4.300:99	
	Apost. vik. Tonganyika	2.297:19	
	Nadškof Algier	100:00	
	Provincijalna hiša na Trier . .	946:35	
	Vozni stroški	127:91	30.599:53
Očetje sv. Duha	Apost. vik. Severni-Madagaskar .	1.652:74	
	Apost. vik. Zanzibar	2.658:39	
	Apost. vik. Bogamoyo	5.819:45	
	Apost. pref. Francoska-Guinea . .	1.012:19	
	Apost. vik. Sierra Leone	576:55	
	Apost. pref. Spod.-Niger	1.799:51	
	Apost. vik. Gabun	3.288:08	
	Apost. vik. Loango	2.629:46	
	Apost. vik. Ubanghi	6.999:73	
	Apost. pref. Spod.-Kongo	3.620:56	
Jezuitje	Misijon Kunene	2.039:93	
	Nakup predmetov in vozni stroški	938:17	33.034:76
	Apost. vik. Centralni-Mada- gaskar	2.328:73	
	Apost. pref. Sambesi [Rodezija] . .	6.294:16	
	Misijon Sp.-Sambesi	8.875:33	
	Misijon ob Vzhod.-Nosu (Kei- lands)	571:88	
	Apost. vik. Kvangó	17:00	
	Nakup predmetov in vozni stroški	882:93	18.970:03
	Prenos		82.604:32

* Tej svoti so prišteti tudi priposlani mašni štipendiji.

Družba	Vikarijat ali prefektura		Skupni znesek Kron
	Prenos		82.604:32
Sinovi presv. Srca	Apost. vik. Sudan	764:66	
	Za »delo Odrešenika«	36:40	
	Vozni stroški	2:50	803:56
Frančiškani	Apost. pref. Tripolis	1.495:63	
	Misijon v Zg. Egiptu	3.208:89	
	Misijon Mozambique	3.320:88	
	Vozni stroški	19:00	8.044:40
Kapucini	Apost. pref. Erytrea	428:00	
	Apost. vik. Gallas dežel	4.221:98	
	Apost. vik. Arabija in Somali	2.325:04	
	Vozni stroški	28:05	7.003:07
Misijonska družba sv. Benedikta	Apost. vik. Dar-es-Salaam	6.109:82	
	Misj. hiša St.Ottilien (Bavarsko)	16:00	
	Vozni stroški in nakup pred- metov	63:25	6.189:07
Družb. »Bož. besede«	Apost. pref. Togo	780:64	
	Misj. hiša St. Gabriel	4:80	785:44
Palotinci	Apost. vik. Kamerun	3.318:89	
	Vozni stroški	49:34	3.368:23
Oblati MarijeBrezm.	Apost. vik. Transvaal	541:87	
	Apost. vik. Natal	5.238:50	
	Apost. pref. Basuto-dežela	5.898:38	
	Apost. pref. Sp. Cimbebazija	4.760:78	
	Apost. vik. Oranje Svobodna država	960:00	
	Vozni stroški in nakup pred- metov	708:46	18.107:99
Oblati sv. Fr. Saleškega	Apost. vik. Oranje-reka	4.075:90	
	Provincijalna hiša na Dunaju	1.075:67	
	Vozni stroški in nakup pred- metov	98:04	5.249:61
Lijonska misijonska družba	Apost. pref. Liberia	130:74	
	Apost. vik. zlatega obrežja	1.833:46	
	Apost. vik. Dahomey	2.728:74	
	Apost. vik. Benin	1.260:97	
	Apost. pref. Zg. Niger	4.797:07	
	Apost. pref. Slonokošč obrežje	2.751:54	
	Vozni stroški	124:78	13.627:30
Lazaristi Očetje Brezm. srca Marijenega Premonstratenci	Apost. vik. Abyssinija		5.620:83
	Apost. vik. Belgijski Kongo		3.567:86
	Apost. pref. Uélé		1.381:66
	Prenos		156.353:34

Družba	Vikarijat ali prefektura		Skupni znesek Kron
	Prenos . . .	. . .	156.353·34
Mašniki Srca Jezusovega	Apost. pref. Stanley-jevi sla- povi	1.089·98	
	Vozni stroški in nakup pred- metov	45·16	1.135·14
Misijonska družba sv. Jožefa v Mill-Hillu	Apost. vik. Zg. Nil [Uganda]	. . .	4.897·23
Trapisti v Marianhillu	Misijon v Mariannhillu (po za- stopništvu v Lincu)	97·61	
	po zastopništvu v Bresslau .	10·00	107·61
Očet. montforški Miss. de la Salette	Apost. vik. Shiré	. . .	2.763·52
Misijonarji della Consolata	v apost. vik. Sred. Madagaskar	. . .	704·41
	Misijon v Kenya	. . .	1.030·00
Sinovi brezmn. srca Marijenega	Apost. vik. Fernando Poo . . .	. . .	1.436·35
Trinitarci	Apost. pref. Benadir	. . .	1.443·09
	Škof Mac Sherry	397·46	
Misijonarji posv. duhovn.	Misijon preč. Fr. Mayra v Pietermaritzburgu (Natal) .	3.615·66	
	Vozni stroški	416·71	4.429·83
Bele sestre	Misijon v Rubaga (Severna Viktoria Nyanzu)	1.560·37	
	Misijon v Marienbergu (Južna- Viktoria-Nyanza)	436·94	
	Materinska hiša sv. Charles (nadškof Algier)	50·00	
	Vozni stroški	30·35	2.077·66
Dominikanke	Misijon Marija Pomagaj (vzh. Nos)	1.111·18	
	Misijon v Bulawayo (Sambezi)	277·16	1.388·34
Sestre dra- gocene Krvi	Misijon v Kiboscho (Bagamayo)	2.192·47	
	Misijon v Marianhill (Natal) .	3·54	2.196·01
Sestre N. lj. G. Apost.	Misijon v Dabou (slonokošč. obrežje)	29·62	
	Misijon v Porto - Novo (Da- homey)	915·03	
	Misijon v Asabi (Zg. Niger) .	1.413·87	
	Misijon v Matarieh (Egipt) . .	559·00	2.917·52
Oblatinje sv. FranciškaSal	Misijon v Warmbad (na reki Oranje)	502·13	
	Vozni stroški	95·51	597·64
	Prenos . . .	. . .	183.477·69

Družba	Vikarijat ali prefektura	Skupni znesek Kron
	Prenos	183.477-69
Sestre božje Previdnosti	Misijon v Bétafo (Osrednji Madagaskar)	686-28
Sestre naše ljube Gospe namurške	Misijon v Kisantu (Kwango)	347-93
Sestre sv. Jožefa kliniškega	Misijon v Landana (portugiški Spodnji Kongo)	500-00
	Misijon v Freetown (Sierra Leone)	210-50
	Misijon v Boroma (Sp. Sambesi)	10-80
	Misijon v Ambohimandroso (Madagaskar)	1-00
	Materinska hiša v Parizu	20-06
Auguštinke	Misijon v Pietermaritzburgu (Natal)	742-36
Frančiškanke v Calais (Kalé)	Misijon v Harar (dežele Gallas)	812-60
Sestre Dunbrodiške	Misijon v Dunbrody (Vzhodni Nos)	584-32
	Vozni stroški in nakup pred- metov	1.001-00
Sestre naše ljube Gospe dobre in vedne pomoči		68-01
Hčerke modrosti	Vozni stroški in nakup pred- metov	1.069-01
Afriška društva	Misijon v Nguludi (Shiré)	110-26
	Za en misijon po želji sv. Očeta	5-00
	Marijina družba dunajske nad- škofije	4-000-00
Sv. kongregacija de Propag. fide	Za družbo sv. Petra Klaverja (mašne štipendije)	43-48
	Darovanje na dan sv. treh kraljev	212-74
Splošni izdatki	Nakup cerkvene obleke, polje- delskega orodja in predme- tov, in tisek afriških knjig	49-70
		11.664-06
	Skupna vsota kron	203.805-43

Rim, dne 31. sušca 1909.

Vprašanje.

Svota, ki jo je nabrala družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone v letu 1908, znaša 203,805.43 K.

Dragi prijatelji misijona! Ljubi bralci »Odmeva«! Kaj mislite? — Pri pogledu na to svoto mi prihaja na misel čudež, ko je Jezus prvokrat pomnožil kruh, in slišim v duhu apostola Andreja reči Zveličarju: »Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih kruhov in dve ribi; toda kaj je to med toliko ljudi?«

Kaj mislite, ljubi bralci, bi se li ne dala ta svota okroglih 200.000 K podvojiti, potrojiti, če bi se malo potrudili in se poprijeli sredstev, ki so k temu potrebna? Trdno sem prepričana, da bi temu lahko bilo tako.

Ta sredstva pa so: da se ljudi vedno bolj seznani z družbo sv. Petra Klaverja, posebno pa z njeno versko uravnavo in se tako pomnoži število njenih družbenikov; da se razširi »Odmev iz Afrike« v svojih osmerih izdajah, kolikor je mogoče.

Prisimo torej bralce »Odmeva« in vse prijatelje misijona najprisrčneje, da si prizadevajo za to po svojih močeh, in zagotovljeni smo, da bomo v že pričetem letu 1909 tolike pomoči potrebne misijone še bogatejše obdarili kakor v preteklem. Kaj pač pomeni teh 200.000 K za toliko! Bog vari, da bi se ta svota skrčila po naši lenobi in pomanjkljivi gorečnosti . . .

M. T. Ledóchowska.

○ ○ Kratka misijonska poročila. ○ ○

O. Mihael Hoffmeier O. M. J. piše iz s.v. Mihaela z dne 1. avgusta 1608: Misijon sv. Mihaela sem z božjo pomočjo nekoliko uravnal. Kako pa izgleda v obeh sosednjih postajah? Ondotni cerkvici, zidani iz ilovice in kriti s slamo, ste postali že premajhni vsled vsakdanjih spreobratov odrasčenih Judov in poleg tega je še velika nevarnost, da bi se zdaj in zdaj razrušile. Bog nas obvaruj te nesreče! Srce me boli, videti zgubljenih toliko odraslih in otrok, ali pa prestopiti k Pro-

testantom, ker jim ne moremo zidati cerkev in šol. Z 12—18000 K bi si upal v imenu božjem zidati novo večjo cerkev, da bi tako ustanovil lepo misijonsko postajo, kakor se spodobi. Šolo in hišo za sestre in ono za misijonarje bi potem z božjo pomočjo že tudi dobili.

Misijona v Betlehemu bi ne smeli zanemarjati iz mnogih važnih vzrokov. Ta postaja leži namreč v osrčju dežele Bazuto in sicer ob vznožju njenega zgodovinsko najimenitnejšega hriba.

Na tem hribu, ki je pristopen le od dveh strani, je tekla zibelka naroda Bazuto; tukaj je stanoval in se branil kakor iz trdnega grada pogosto z junaško srčnostjo njih kralj in oče Moshush proti svojim sovražnikom (Angležem in Burom). Še dandanes pokopajo tam kralje in velikaše dežele.

Ob vznožju tega hriba so se pred 60 leti naselili ter nekako utaborili že tudi Kalvinci. Tam je bil rojen dozdej edini katoliško krščeni poglavar Mazupha, ki je tudi ondi umrl.

Ko so se spreobrnila vse njegove žene, mnogo njegovih otrok in podložnikov in jih je na tisoče naklonjenih katoliški veri ter še celo hrepenijo po spreobrnitvi, je takorekoč sramota in pohujšanje, da še nimamo tam nobene misijonske postaje, posebno ker obsega ta misijon zemljo Mazuphe. Ne smemo pa tudi pozabiti na zdravje ubogega misijonarja, ki mora jahati vsaki teden dvakrat od sv. Mihaela v tem delokrogu, da preskrbi z duhovno hrano svojih 3-400 ovčic brez strehe.

Od rožnika sem imam kot pomočnika in tovariša visokočastitega o. Tomaža. Zopet novi vzrok, da povzdignemo misijon v Betlehemu, ker mi on lahko marsikaj koristi v pastirovanju.

Skoro vsako nedeljo me doleti veselje, da sprejemam več odraščanih poganov v naročje sv. katoliške cerkve. Izpreobrnitve pa se množijo zlasti ob času draginje. Sila uči moliti, premišljevali in se spreobrniti.

Lahko bi omenil marsikaj značilnega in marsikatero izpreobrnitev, ki se je zgodila na čuden način, kjer sem bil po božji previdnosti in po nezasedljivih božjih sklepih priča in orodje božje. Toda naj zadostujejo najvaznejše izpreobrnitve zadnjih mesecev. Novega leta dan sem bil poklican k nevarno bolanemu poganu, ki je bil v najboljših letih, pa se dosihdob le malo zmenil za Boga in za svoje dušno zveličanje, da-

siravno je bila njegova žena katoličanka. Z vnmom, ki sem jo res občudoval, je prosil, da ga poučim in krstim. Ganljivo je prosil svojo ženo in sorodnike odpuščanja za vsa pohujšanja in trda ravnanja, katerih je bil on kriv kot pogan. Bil je krščen in nekaj dni potem je umrl srečne in mirne smrti. — Nekaj tednov pozneje so me klicali k smrti postelji nekega mladeniča, ki je ležal že brezzavesten v zadnjih dihljajih. Kaj bi naj tukaj storil? Mogoče je v srcu želel sprejeti sv. krst; upravičen sem bil celo misliti, da zna dovolj krščanske resnice. Po bogoslovskem načelu: zakramenti so za ljudi (postavljeni), sem gasmel pogojno krstiti. To se je tudi zgodilo; kmalu nato me obvesti poslanec o mladeničevi smrti. Gotovo me Bog ni zastonj klical k tej smrti postelji.

Dva druga mladeniča sta se izpreobrnila ob času boleznih tudi na tako vzgleden in tolažljiv način in sta umrla kmalu po sv. krstu v krstni nedolžnosti.

V minulem tednu sem krstil neko staro čarovnico, ji podelil sv. poslednje olje ter jo tako izročil in priporočil nebeškemu Očetu. V zadnjih dneh svoje bolezni je govorila čudne reči in prepevala pogosto Marijine pesmi. — Nedavno sta me klicala k svoji smrti postelji neki stari pogan in neki odpadnik, mladi mož. Spreobrnila sta se zopet oba in upam, da jima je Bog mili sodnik.

Toliko za danes kot znak svojega življenja in v dokaz hvaležnosti za vašo dobroto in blagohotnost.

Č. o. **Bertrand**, lazarist in misijonar v apostolskem vikarijatu Južni Madagaskar, se obrača prvič na »Odmev iz Afrike« dne 17. septembra 1908: »Ta vikarijat je bil ustanovljen kmalu po osvojitvi tega otoka leta 1896. Ko sem prišel l. 1899 v Vohipeno, ni bilo tam ni enega kristjana. Dobivši strehe v neki mali vaški kočici, sem zbral polagoma krog sebe okoli 100 dečkov in deklic

in jih začel poučevati. S časom so se jela dvigati tudi potrebna poslopja in zadnje leto sem imel 120 dečkov in 80 deklic, kojih vodstvo ima na skrbi učiteljica-domačinka, ki se je izobrazila pri usmiljenih sestrh sirotiščnice v Fort-Dauphinu. — Tudi v Wato in v Vohibolo mi je bilo mogoče namestiti učitelje in učiteljice in z božjo pomočjo izhajajo iz teh šol dobri kristjani. Naši Malgaši so sposobni za spreobrnitev, naj

reče kdo o tem, kar hoče, in pod vplivom milosti božje se pripravlja lepa dušna žetev. Mnogo vasi me je prosilo, naj bi jim poslal učiteljev, da se uče njih otroci spoznavati ljubega Boga. Ker primanjkuje denarnih sredstev, še nisem mogel ugoditi njihovim prošnjam. Zelo bi uslužili mojemu ubogemu misijonu Vohibolo, če bi mu blagovolili darovati kaj miloščine, da ga lahko še dalje razširim.«

LISTEK.

Moč Matere Božje.

Abesinska legenda, iz Amhara-jezika, pripoveduje semeniščan Samuel v Hararu.

Zivel je nekda v Afriki jako hudoben ljudožerec, ki je že pokončal 70 ljudi ter jih pojedel z velikim tekotom. Nekega dne, ko so se mu zopet začele slincediti po svežem človeškem mesu, je prestopil, nič hudega sluteč, ubog, vsled lakote oslavljen berač prag njegovega prebivališča in ga prosil v imenu preblazene Device Marije za malo okrepčila. Ljudožerec je pri teh besedah odstopil od svojega poželenja in grozovitega naklepa, ki se je v njem pojavil. Slišal je namreč nekega dne povečevati veliko moč Marijino in je sklenil, nikomur ničesar odreči, ki bi ga za kaj prosil v imenu te Kraljice. Zvest svojemu sklepu je torej ponudil prosilcu požirek vode, kolikor je je mogel zajeti s svojo votlo dlanjo, in ga je pustil, da je šel mirno svojo pot dalje.

Črez nekoliko časa je umrl in njegova duša, ki je bila težko obložena s 70 zavžitimi človeškimi življenji, je poletela naravnost pred božji sodni prestol. Zmagoslavno je prišel tja tudi Lucifer z dušami 70 žrtev, ki jih je požrl pesjan. Ta je pripoznal svojo veliko krivdo in že je videl trepetajoč, kako je telebnila njegova duša za večne čase

v peklenski prepad. Tedaj je pristopila zraven nebeška Kraljica. »Moj Sin«, je prosila z neizrečeno sladkim glasom, »spomni se svoje obljube, katero mi je napravila nekega dne Tvoja neskončna usmiljenost: „Jaz odpustim vsakoteremu, ki da zavoljo Tvojega imena kakšno miloščino.“«

»Moja Mati«, je odgovoril božji Sodnik, »kako bi mogel kedaj pozabiti to obljubo, toda ali ne vidiš, kako obilne so pregrehe tega človeka?« »Res je«, je odvrnila milo Marija, »da, moj Gospod in moj Sin; tudi jaz obsojam velikost pregreh tega sina Afrike; pa ker se sodi po delih, zato se spomni, da je podal nekemu ubožcu požirek vode, za kar ga je prosil v mojem imenu, mesto da bi sledil svojemu naravnemu nagonu in ga požrl.« »Ker je tako, moja vsikdar usmiljena Mati, deni torej vodo na tehtnico s 70 dušami, ki so bile s silo iztrgane iz svojih teles.« Takoj se je izvršilo naročilo. Dočim je držal sv. Mihael zlato tehtnico v roki, se je nagnila božja Mati proti skledici, na kateri se je nahajala voda in je padla na njo njena senca, na kar se je globoko povescila, dočim je druga skledica, na kateri so bile duše 70 umorjenih, zletela kvišku kakor travna bilka.

Tako je bila po Mariji rešena duša ubogega ljudojeda, ki je zaupal na njeno ime, jo častil in klical na pomoč.

Popolni odpustek.

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca velikega travna.

1. velikega travna, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
30. velikega travna, na binkoštni praznik.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren uredn.: A. Slamič
Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.